

Neděle 16.11.2025 - cyklus C

Bezpečí, které si sami nepostavíme

Člověk přirozeně touží po jistotě a často ji hledá v tom, co je viditelné, hmatatelné, stabilní a dlouhodobě udržitelné. Každý má svůj „chrám“, tedy něco, o co se v životě opíráme: výkon, kompetence, vztahy, zdraví, životní standard nebo pověst. V Ježíšově době tuto roli plnil i jeruzalémský chrám, centrum identity, tradice a náboženského života. Když Ježíš říká, že z tohoto chrámu „nezůstane kámen na kameni“, neútočí na jeho duchovní hodnotu. Ukazuje, že **žádná lidská opora není absolutní**. Žádná stavba ať už materiální či mentální, nemá neomezenou životnost. A tím klade otázku, která zůstává velmi aktuální: **nestavíme své bezpečí na něčem, co se může kdykoli zhroutit?**

Prorok Malachiáš nabízí jiný úhel pohledu, když hovoří o „slunci spravedlnosti“. Tato metafora připomíná, že **základní zdroj života nepřichází z našeho výkonu ani z našich systémů**, ale z něčeho, co nás přesahuje a co není pod naší kontrolou. Stejně jako slunce vychází každé ráno bez našeho přičinění, i Boží věrnost a spravedlnost tvoří trvalé pozadí reality, které jsme součástí. Slunce spravedlnosti není jen poetickým obratem, ale obrazem síly, která nejen osvětluje, ale také otevírá prostor k růstu. O jistoty můžeme přijít během jediného dne či okamžiku, **ale zdroj, z něhož žije duše, zůstává**.

Apoštol Pavel přidává praktický rozměr. Víra podle něj není únik před realitou ani dekorace, která člověka zbavuje odpovědnosti. Když říká: „Kdo nechce pracovat, ať nejí,“ apeluje na férovost a udržitelnost společenství. Duchovní život se neodehrává „vedle“ každodenních povinností; naopak právě v jejich poctivém nesení se víra stává konkrétní a důvěryhodnou. Společenství je bezpečné tehdy, když každý přispívá podle svých možností a nikdo nezůstává stranou. **Bezpečí tedy neroste tam, kde někteří vyčerpáním hoří a druzí jen přihlížejí, ale tam, kde se odpovědnost rozděluje spravedlivě**.

Všechny dnešní biblické texty nás vedou k jedné klíčové myšlence: **skutečné bezpečí si člověk nevytvoří sám**. Neznamená to rezignaci ani pasivní čekání na to, až se „něco stane“. Znamená to uznat hranice vlastní kontroly a zároveň otevřít prostor pro to, co si sami nedokážeme vyrobit: smysl, přijetí, vnitřní stabilitu. Tyto dary přijímáme, ale zároveň o ně pečujeme životem, který je podporuje, opíráme se o hodnoty, jež přežijí proměnlivé okolnosti, a neseme svůj díl odpovědnosti v rodině, v práci i v komunitě.

Tak vzniká bezpečí, které není křehkou iluzí, ale skutečnou odolností.

Bezpečí, které nestojí na tom, že se nic nezhroutí, ale na tom, že máme kde stát, když se něco zhroutí. Nezakládá se na strachu ani na potřebě vše kontrolovat, ale na důvěře, věrnosti a otevřenosti vůči tomu, co nás přesahuje.

A právě toto bezpečí, to, které si sami nepostavíme, nás dokáže nést i ve chvílích, kdy ostatní opory selhávají.

Praktická rada do života

Každý den si polož dvě jednoduché otázky:

- 1. Co dnes skutečně ovlivním?**
- 2. Co dnes ovlivnit nemůžu, a musím se s tím smířit?**

První ti pomůže dělat to, co je tvoje, např. uklidit, odpovědět, zavolat, vyřešit konflikt, dokončit úkol, udělat krok.

Druhá ti ušetří obrovské množství energie. Přestaneš se točit v kruhu věcí, kterým nemůžeš zabránit: reakce lidí, nemoc, počasí, ekonomika, nálady druhých, špatná rozhodnutí minulosti.

Stabilita neroste z kontroly, ale z rozlišení.

Když se naučíme soustředit na to, co je opravdu naše, a pustit to, co přesahuje naše síly, získáme prostor, kde se dá žít.

A to je bezpečí, které má smysl budovat.

Amen